

Nr 102.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående ändrad lydelse av 6 kap. 2 och 3 §§ lagen den 8 juli 1904 (nr 26 s. 1) om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap och förmynderskap; given Stockholms slott den 9 februari 1934.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt § 87 regeringsformen föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag angående ändrad lydelse av 6 kap. 2 och 3 §§ lagen den 8 juli 1904 (nr 26 s. 1) om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap och förmynderskap.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

K. Schlyter.

Förslag

till

Lag

angående ändrad lydelse av 6 kap. 2 och 3 §§ lagen den 8 juli 1904 (nr 26 s. 1) om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap och förmynderskap.

Härigenom förordnas, att 6 kap. 2 och 3 §§ lagen den 8 juli 1904 om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap och förmynderskap¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

2 §.

Fråga, som — — — mannen tillhör.

Är ena maken svensk undersåte och har han sedan minst ett år hemvist i riket, må han likväl städse här väcka talan om äktenskapsskillnad eller hemskillnad, och varde frågan huruvida orsak till skillnad är för handen prövad allenast enligt svensk lag; dock må ej vad som inträffat under tid, då den maken ej var svensk undersåte med hemvist i riket, åberopas till vinnande av skillnad, med mindre det må ske enligt vad här förut är stadgat.

3 §.

Är, efter ty här förut är sagt, myndighets behörighet beroende av att part äger hemvist inom den stat myndigheten tillhör, varde frågan om parten där äger hemvist prövad efter lagen i sagda stat; dock må hustru ej, i annat fall än i 2 § andra stycket sägs, anses hava annat hemvist än mannen, där ej enligt lagen i den stat makarne tillhöra hustrun äger hava särskilt hemvist.

Denna lag träder i kraft den 1 juni 1934.

¹ Senaste lydelse av 2 § se SFS 1915: 436. Jfr ock 1924: 340.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 26 januari 1934.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden UNDEÉN, SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, VENNERSTRÖM, LEO, EKMAN, SKÖLD.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Schlyter, fråga om *ändring i lagen den 8 juli 1904 om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap och förmynderskap* samt anför:

»I skrivelse den 3 maj 1933 (nr 179) har riksdagen anhållit, att Kungl. Maj:t ville *dels* före den 1 december 1933 uppsäga konventionen den 12 juni 1902 för lösande av konflikter mellan lagar och jurisdiktioner i fråga om äktenskapsskillnad och hemskillnad *dels ock* verkställa utredning av frågan om en revision i närmare angivna hänseenden av lagen den 8 juli 1904 om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap och förmynderskap samt för riksdagen framlägga de förslag vartill utredningen kunde föranleda. Sedan Kungl. Maj:t i anledning härav på föredragning av ministern för utrikes ärendena den 27 oktober 1933 beslutat uppsäga ifrågavarande konvention, har sådan uppsägning ägt rum den 4 november 1933. För Sveriges del kommer konventionen i följd härav att upphöra att gälla den 1 juni 1934.

Innan jag närmare behandlar frågan i vilka hänseenden revision av 1904 års lag bör komma till stånd, torde jag få något beröra vissa bestämmelser i konventionen och de däremot svarande stadgandena i lagen.

Enligt konventionen — till vilken, förutom Sverige, för närvarande följande stater äro anslutna, nämligen den fria staden Danzig, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Polen, Portugal, Rumänien, Tyska riket och Ungern (Belgien, Frankrike och Schweiz vilka tidigare varit anslutna till konventionen ha uppsagt densamma) — må äktenskapsskillnad icke beviljas, om ej sådan skillnad är tillåten enligt lagen i den stat makarna tillhöra samt orsak därtill är för handen enligt nämnda lag. Detsamma gäller i fråga om hemskillnad (art. 1—3). Talan om äktenskapsskillnad eller hemskillnad må väckas hos myndighet som är behörig enligt makarnas nationella lag eller hos behörig myndighet i den ort där makarna ha hemvist; ha makarna enligt sin nationella lag icke gemensamt hemvist, må talan väckas hos behörig myndighet i svaran-

dens hemort. Därest den ena maken övergivit den andra eller efter det orsak till äktenskapsskillnad eller hemskillnad uppstått ändrat hemvist må talan väckas jämväl hos behörig myndighet i makarnas sista gemensamma hemort. Domsrätt är dock — med visst undantag som i detta sammanhang icke lär vara av större intresse — förbehållen nationell myndighet i den mån sådan myndighet äger uteslutande behörighet enligt den nationella lagen (art. 5). För såvitt angår tillämpningen av nu ifrågavarande bestämmelser skall, i det fall att makarna äro medborgare i olika stater, lagen i den stat de sist gemensamt tillhört anses såsom deras nationella lag (art. 8).

Nu återgivna bestämmelser i konventionen motsvaras i 1904 års lag av bestämmelserna i 3 kap. 2 §, samma kap. 1 §, jämförd med 6 kap. 3 §, samt 6 kap. 2 §. Härvid bör dock anmärkas, att enligt sist angivna lagrum den i konventionen upptagna regeln avseende det fall att makar äro medborgare i olika stater (art. 8) kompletteras genom en bestämmelse av innebörd att, därest makarna ej tillhört samma stat, såsom deras nationella lag skall anses lagen i den stat mannen tillhör; med hänsyn till att dylikt fall icke kunde inträffa enligt de fördragsslutande staternas lagstiftning vid tiden för konventionens avslutande hade i densamma någon regel med avseende å ifrågavarande fall icke ansetts erforderlig.

I sitt till grund för nyssnämnda riksdagsskrivelse liggande utlåtande (nr 41) har *första lagutskottet* — med åberopande av nu anförda bestämmelser i konventionen och lagen samt under framhållande att t. ex. enligt italiensk lag äktenskapsskillnad över huvud icke kunde medgivas — anført i huvudsak följande. I sådant fall då makarna vore italienska medborgare eller då de senast gemensamt varit medborgare i Italien vore möjlighet utesluten att döma till skillnad i deras äktenskap, och detta även i sådana fall, då hustrun ursprungligen varit medborgare i annan konventionsstat och utan hinder av giftermålet bibehållit sitt ursprungliga medborgarskap vid sidan av det genom detsamma förvärvade medborgarskapet i Italien eller efter giftermålet återförvärvat sitt ursprungliga medborgarskap. Utskottet som hade inhämtat att även för vårt lands del fall förekommit, då svenskfödd kvinna icke kunnat erhålla önskad skillnad i äktenskap med en italienare, ansåge det otillfredsställande, att svensk domstol på grund av ifrågavarande konvention och därav föranledda stadganden i 1904 års lag icke under några omständigheter kunde döma till skillnad i äktenskap mellan en svensk kvinna och en italienare. Med hänsyn till att ifrågavarande bestämmelser i 1904 års lag gällde även i avseende å personer som vore medborgare i icke-konventionsstat — med undantag endast för Danmark, Finland, Island och Norge — kunde svårigheter jämväl i fråga om andra staters medborgare uppkomma på grund av såväl lagens bestämmelser om forum som dess fordran på att skillnadsorsak skulle vara för handen enligt makarnas nationella lag. De svårigheter vid tillämpningen av bestämmelserna i 1904 års lag som sålunda visat sig föreligga även i förhållande till andra stater — utskottet nämner härvid särskilt England och Amerikas förenta stater — understödde i väsentlig grad kravet på uppsägning

av konventionen. Utskottet hade därvid utgått från att en enhetlig reglering i avseende å förhållandet till konventionsstater och icke-konventionsstater, fränsett de nordiska länderna, borde bibehållas. Den revision av 1904 års lag som efter konventionens uppsägning borde äga rum syntes böra ha till huvudsakligt syfte att bereda ökade möjligheter för svensk domstol att döma till äktenskapsskillnad, när det måste anses avsevärt avvikande från svensk rättsuppfattning att makarna fortfarande skulle vara i äktenskap förenade med varandra.

Det spörsmål som avses i riksdagens skrivelse har — såsom också påpekats i utskottets utlåtande — varit föremål för ingående överläggningar vid *Haag-konferensen för internationell privaträtt* vid dess sammanträden åren 1925 och 1928. Frågan upptogs sålunda på initiativ av schweiziska regeringen på förhandlingsprogrammet för 1925 års sammanträde. Från schweizisk sida föreslogs därvid ett tillägg till konventionen, innebärande att när kvinna genom äktenskap med utlänning förlorat sitt ursprungliga medborgarskap men efter vunnit hemskillnad återförvärvat detsamma äktenskapsskillnad skulle kunna beviljas enligt hennes hemlands lag även om sådan skillnad ej vore medgiven enligt makarnas sista gemensamma nationella lag; den stat i vilken mannen vore medborgare skulle emellertid vara oförhindrad att vägra att erkänna skillnadsbeslutet. Förslaget understöddes av den svenska delegationen som emellertid yrkade, att vid detsammans utformning måtte beaktas det enligt 1924 års svenska medborgarskapslag möjliga fallet, att hustrun utan hinder av att hon genom giftermålet förvärvat medborgarskap i mannens hemland vid sidan därav bibehållit sitt ursprungliga medborgarskap. Någon lösning av frågan uppnåddes emellertid icke vid detta sammanträde av konferensen.

Vid konferensens sammanträde år 1928 återupptogs spörsmålet i samband med frågan om införandet av nya bestämmelser i de åren 1902 och 1905 avslutade konventionerna på äktenskaps- och förmynderskapsrättens område med hänsyn till sådana fall, då fråga är om personer som sakna medborgarskap eller äro medborgare i mera än en stat eller om makar som äro medborgare i skilda stater. Beträffande sistnämnda fråga innehåller, såsom framgår av vad förut anförts, 1902 års konvention om äktenskapsskillnad och hemskillnad endast den regeln att beträffande makar som ej hava samma medborgarskap lagen i den stat de sist gemensamt tillhört skall anses såsom deras nationella lag. Enligt det förslag till konventionstext som antogs vid konferensen skulle den nu gällande regeln endast äga tillämpning i sådana fall, där endast den ena maken förvärvat nytt medborgarskap. Om makarna aldrig tillhört samma stat eller väl gjort det men sedermera vunnit medborgarskap i skilda stater, skulle ej få dömas till skillnad med mindre detta in casu kunde ske enligt vardera makens nationella lag. Det vid föregående sammanträde av konferensen från schweizisk sida med understöd från svensk sida framställda yrkandet ansågs sålunda icke kunna godtagas i konventionstexten emedan det kunde befaras, att om så skedde konventionen icke skulle vinna en mera allmän anslutning. Ifrågavarande yrkande vann emellertid så till vida

beaktande som spörsmålet gjordes till föremål för två särskilda tilläggsprotokoll till konventionen. Det ena av dessa protokoll avsåg det fall att en kvinna, oaktat sitt giftermål med medborgare i en annan stat, bibehållit medborgarskap i sitt hemland och har hemvist där. Det andra protokollet avsåg det fall att en kvinna har hemvist i det land hon tillhörde då hon ingick äktenskap med en utlänning och att hon efter vunen hemskillnad återförvärvat medborgarskap i detta land. Enligt båda protokollen skall den stat kvinnan tillhör kunna tillåta henne att inför hemlandets myndigheter föra talan om äktenskapsskillnad, i förstnämnda fall även hemskillnad, även om orsak till sådan skillnad endast vore för handen enligt detta lands lag. Den stat i vilken mannen är medborgare och varje annan stat skall emellertid vara oförhindrad att vägra erkännande av en sålunda meddelad skillnadsdom.

De vid konferensen antagna konventionstexterna och protokollen ha emellertid hittills icke undertecknats för någon stat och såvitt kan bedömas torde i varje fall vad angår protokollen utsikt knappast föreligga att de komma att undertecknas. Schweiz, för vilket land denna fråga har en avsevärd betydelse med hänsyn till det stora antal fall i vilka äktenskap mellan italienare och schweiziskor förekomma, uppsade konventionen under hösten 1928.

*Departements-
chefen.*

Haagkonventionen för lösande av konflikter mellan lagar och jurisdiktioner i fråga om äktenskapsskillnad och hemskillnad, liksom ock de mot konventionen svarande bestämmelserna i 1904 års internationella äktenskapslag, bygger på den grundsatsen att talan om äktenskapsskillnad och hemskillnad endast må föras i land, vars myndigheter kunna påräkna erkännande såsom internationellt behöriga att upptaga sådan talan, samt vidare att de lagbestämmelser som gälla i makarnas hemland skola beaktas vid prövning av frågan huruvida sådan talan må bifallas. Mot denna grundsats, som redan lång tid före konventionens tillkomst allmänt omfattats av den internationellt privaträttsliga doktrinen i de länder, vilkas rättsordning bygger på den s. k. nationalitetsprincipen, och även i stor utsträckning iakttagits i praxis inom dessa länder, lärer någon principiell invändning icke kunna göras. Det torde icke heller kunna bestridas att det innebär en fullt konsekvent tillämpning av denna grundsats, när i det vid 1928 års sammanträde av Haagkonferensen för internationell privaträtt antagna konventionsförslaget föreskrives att, i det fall då makar aldrig tillhört samma stat eller väl gjort det men därefter vunnit nytt medborgarskap i olika stater, skillnad ej må beviljas med mindre detta in casu må ske enligt vardera makens nationella lag. Det är också förklarligt att, när det överhuvud gällt en konventionell reglering av dessa frågor, motstånd rests mot förslag att myndighet i fördragsslutande stat i vilken den ena maken är medborgare skulle kunna bevilja äktenskapsskillnad, ehuru enligt lagen i den fördragsslutande stat i vilken den andra maken är medborgare äktenskapsskillnad överhuvud eller in casu icke kan beviljas. Det måste nämligen med hänsyn till äktenskapets ömsesidiga karaktär framträda som oegentligt, att den ena maken enligt sitt hemlands lag anses som fränskild under

det den andra maken enligt lagen i sitt hemland anses såsom fortfarande i äktenskap förenad med den förra maken.

Det lärer sålunda finnas skäl att anse, att de i 1902 års konvention fastställda bestämmelserna i ämnet, kompletterade med de vid 1928 års sammanträde av Haagkonferensen föreslagna, innebära en konsekvent utformning av reglerna för lösande av hithörande lag- och jurisdiktionskonflikter. Därmed är emellertid icke sagt, att svensk domstol bör vara bunden att under alla förhållanden beakta den främmande lag som enligt dessa regler är tillämplig. Det torde sålunda inom den internationella privaträtten vara en allmänt erkänd sats, att under särskilda omständigheter tillämpningen av främmande lag som är för visst rättsförhållande principiellt avgörande kan inskränkas eller uteslutas. Så kan bl. a. vara fallet då den främmande lagens innehåll är sådant, att dess tillämpning skulle framträda såsom stötande för det allmänna rättsmedvetandet i den stat inför vars domstolar eller myndigheter fråga om sådan tillämpning uppkommer. Det är naturligt att fall ofta kunna inträffa då denna synpunkt skall göra sig gällande, när fråga är om ett rättsområde sådant som det förevarande där, med hänsyn till såväl olikhet i tradition som skiljaktigheter i betraktelsesätt i religiösa och sociala ämnen, djupa motsättningar föreligga mellan olika staters rättsordningar.

Dessa motsättningar, som förefunnos redan vid tiden för tillkomsten av 1902 års konvention, hava sedan dess ytterligare skärpts. I katolska länder gäller sålunda allt fortfarande i stor utsträckning, att äktenskapet är oupplösligt. I ortodoxa länder är visserligen äktenskapsskillnad tillåten men kan endast komma i fråga i undantagsfall och på skäl som i varje fall hos oss sällan åberopas. Detsamma kan sägas i stort sett vara fallet inom området för den anglosaxiska rätten. I de nordiska länderna, där äktenskapsskillnad sedan gammalt varit tillåten, torde utvecklingen få anses ha gått i den riktningen att det alltmera för det allmänna rättsmedvetandet framstår som stötande, att ett äktenskap ej skulle kunna lagligen upplösas när den äktenskapliga sammanlevnaden upphört på grund av söndring mellan makarna och det icke kan förutsättas, att den åter skall upptagas. Det lärer också vara klart, att den utveckling som i många stater ägt rum på medborgarskapslagstiftningens område och som medfört att gift kvinna i långt större utsträckning än tidigare kan vara medborgare i annan stat än mannen, givit ökad aktualitet åt det spörsmål som här avses.

Med hänsyn till nu anförda omständigheter har det synts mig föreligga skäl att söka bereda möjlighet till vinnande av skillnad i vissa fall vid svensk domstol även då detta icke skulle kunna ske enligt den nu uppsagda konventionen eller enligt för närvarande gällande svensk lag.

En given förutsättning för att i strid med hittills antagna regler talan om skillnad skall kunna tillåtas här i riket bör emellertid vara, att den make av vilken talan föres har en varaktig anknytning till Sverige. Att det måste krävas att han är svensk medborgare torde vara självfallet, men därjämte synes också böra fordras att han har hemvist i riket. Så mycket större anledning till uppställande av även detta senare villkor torde föreligga som

en dom meddelad av svensk domstol, när fråga är om make vilken har hemvist utomlands, under här föreliggande omständigheter i regel icke skulle vinna erkännande i hemvistlandet. För vinnande av garanti att fråga är om ett varaktigt hemvist i Sverige torde böra uppställas krav på att vederbörande här har hemvist sedan minst ett år; det skulle knappast vara tillfredsställande, om den make som har svenskt medborgarskap, kanske vid sidan av medborgarskap i den andra makens hemland, genom att rent tillfälligt taga bostad i Sverige skulle, i strid med hemvistlandets lagstiftning, kunna i Sverige erhålla dom på äktenskapsskillnad. Det kunde också ifrågasättas om icke denna rätt att i strid med nu gällande regler föra talan här i riket borde förbehållas make som vid äktenskapets ingående var svensk medborgare. Det synes emellertid föreligga övervägande skäl för att icke fastställa en inskränkning i rätten att föra talan av nu angivna innebörd. Med hänsyn till det krav på hemvist under avsevärd tid, som i regel gäller som förutsättning för att en icke svenskfödd utlänning skall kunna naturaliseras i Sverige, torde en hit inflyttad person redan då han upptages till svensk medborgare få anses äga en så varaktig anknytning till Sverige, att det framstår som naturligt att han i detta avseende icke erhåller en undantagsställning i förhållande till svenska medborgare i övrigt. En sådan inskränkning skulle för övrigt medföra den icke önskvärda konsekvensen att t. ex. en svensk-amerikansk kvinna, som redan innan hon ingått äktenskap upptagits till amerikansk medborgare, även efter sin återinflyttning till Sverige och efter att ha återförvärvat svenskt medborgarskap skulle vara utesluten från rätten att i nu ifrågavarande ordning föra talan om äktenskapsskillnad.

Då talan i nu avsedda fall upptages av svensk domstol, lärer frågan huruvida orsak till skillnad är för handen böra prövas allenast enligt svensk lag. Det kunde visserligen synas stå i bättre överensstämmelse med de synpunkter av vilka den nu föreslagna undantagsbestämmelsen från hittills gällande regler betingas, därest den främmande lagen uteslötes från tillämpning endast i sådana fall då enligt densamma skillnad överhuvud icke vore medgiven eller då skillnad endast kunde medgivas under särskilt stränga villkor och av orsaker som vid svensk domstol endast i sällsynta fall åberopas. Då en sådan ordning dock svårligen låter sig praktiskt genomföra, synes det lämpligast att stanna vid den lösningen att svensk lag bör uteslutande tillämpas. I nära överensstämmelse med vad som gäller enligt 3 kap. 2 § andra stycket i 1904 års lag lärer emellertid böra stadgas, att vad som inträffat under tid då den make av vilken talan föres ej var svensk medborgare med hemvist i riket ej må åberopas till vinnande av skillnad, med mindre det må ske enligt vad i lagen i övrigt är stadgat. Av nu anförda regel skulle följa, att t. ex. make för vinnande av äktenskapsskillnad enligt giftermålsbalken 11 kap. 4 och 5 §§ ej finge åberopa den tid varunder makarna levat åtskilda innan han vunnit svenskt medborgarskap eller tagit hemvist i riket.

I enlighet med nu angivna grunder har inom justitiedepartementet upprättats förslag till *lag angående ändrad lydelse av 6 kap. 2 och 3 §§ lagen den*

8 juli 1904 (nr 26 s. 1) om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap och förmynderskap.

Vid förslaget utarbetande har det ansetts naturligt att anknyta de nya bestämmelserna till den genom lagens 6 kap. 2 § redan meddelade regeln för lösande av lag- och jurisdiktionskonflikter för det fall att makar icke äro medborgare i samma stat. För att det genom lagförslaget avsedda syftet helt skall kunna uppnås har det emellertid även ansetts erforderligt att i 3 § i samma kap. införa en undantagsbestämmelse från den där meddelade regeln, avseende det fall att hustru enligt lagen i den stat makarna tillhöra — och såsom sådan stat skall på grund av bestämmelsen i 2 §, i den del dess lydelse bibehålles oförändrad, anses den stat makarna sist gemensamt tillhört eller, om de ej tillhört samma stat, den stat mannen tillhör — ej skulle kunna äga annat hemvist än mannen.

Anmärkas må, att den nya bestämmelsen i 2 § andra stycket icke kommer att ha någon inverkan å de i lagens 3 kap. 4 och 5 §§ meddelade bestämmelserna angående erkännande av främmande myndigheters beslut i skillnadsmål. Ett beslut om äktenskapsskillnad eller hemskillnad, vilket tillkommit i sådant fall som avses i den nu föreslagna nya regeln, lärer i flertalet länder icke vinna erkännande och det synes med hänsyn härtill icke vara skäl att utan ytterligare utredning genomföra någon jämkning i nyss anförda lagrum, innebärande att av främmande myndighet under motsvarande förhållanden meddelat skillnadsbeslut skulle erkännas här i riket. Någon större praktisk betydelse har frågan för övrigt icke, då den make som under sådana förhållanden vunnit äktenskapsskillnad alltid har möjlighet att ingå nytt äktenskap i sitt hemland. Till återgång av detta senare äktenskap skulle i varje fall endast i speciella undantagsfall kunna dömas i Sverige enligt nu gällande bestämmelser. Anledning att till förnyat övervägande upptaga detta spörsmål kan emellertid uppkomma i samband med förhandlingar med främmande stat om en överenskommelse i detta ämne.»

Föredraganden uppläser härefter ifrågavarande lagförslag av den lydelse bilaga¹ till detta protokoll utvisar samt hemställer, att lagrådets utlåtande över förslaget måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:
Gösta Tidelius.

¹ Denna bilaga, vilken är likalydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här utelutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 31 januari 1934.

N ä r v a r a n d e:

justitierådet EKLUND,
regeringsrådet ASCHAN,
justitieråden GREFBERG,
FÖRSSMAN.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 26 januari 1934, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag angående ändrad lydelse av 6 kap. 2 och 3 §§ lagen den 8 juli 1904 (nr 26 s. 1) om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap och förmynderskap.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av utrikesrådet F. Malmar.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:
Ragnar Kihlgren.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 9 februari 1934.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden UNDÉN, SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, VENNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Schlyter, lagrådets den 31 januari 1934 avgivna utlåtande över det den 26 januari 1934 till lagrådet remitterade förslaget till *lag angående ändrad lydelse av 6 kap. 2 och 3 §§ lagen den 8 juli 1904 (nr 26 s. 1) om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap och förmynderskap*; därvid föredraganden hemställer att förslaget, som av lagrådet lämnats utan erinran, måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

H. Stefenson.